

Вибірний листок № 1000 РОЛЬФІМ ЕКЗЕМПЛЯР

Молодий комунар

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН. ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 1 березня 1984 року

№ 27 (3378)

Ціна 2 коп.

Пленум обкому ЛКСМ України

Учора відбувся пленум обкому комсомолу, який розглянув питання «Про підсумки лютого (1984 р.) Пленуму ЦК КПРС і завдання комсомольських організацій області, що випливають із промови на Пленумі Генерального секретаря ЦК КПРС товариша К. У. Черненко».

З доповіддю виступив перший секретар обкому ЛКСМ України І. О. ШЕВЧЕНКО.

В обговоренні доповіді виступили: перший секретар Кіровоградського міського комсомолу В. О. КУЛИК, наладчик друкарського цеху Олександрійської фабрики діаграмних паперів О. С. ЛЕБЕДИН, перший секретар Гайворонського райкому ЛКСМУ В. Ф. ДЕМЧЕНКО, старший викладач Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування В. А. СТРАХОВ, перший секретар Новоукраїнського райкому ЛКСМУ О. О. КОЗЛОВСЬКИЙ, доярка колгоспу імені Мічуріна Новгородківського району Г. І. БУГРІЙ, перший секретар Ульяновського райкому комсомолу Л. В. СОЛТИК, вчителька Зібківської середньої школи Онуфріївського району О. А. УДОД.

З розглянутого питання пленум прийняв постанову.

У роботі пленуму взяв участь і виступив на ньому перший секретар обкому Компартії України М. Г. САМІЛІК.

На пленумі виступив секретар ЦК ЛКСМ України І. Я. САХАНЬ.

(Звіт про пленум обкому комсомолу буде опубліковано).

Молодий спеціаліст—

Інтерв'ю за півгодини до засідання

Минуть роки і вони всі без винятку з гордістю згадуватимуть: ми перші поклали початок таким, традиційним уже, зустрічам.

Так, досвіду проведення зустрічей молодих спеціалістів, недавніх випускників вищих навчальних закладів, немає не тільки в нашій області. Цей захід проводиться вперше. І хай, може, в майбутньому зміниться його форма, але зустріч залишиться в пам'яті.

Гамірно у фойє палату. Збуджені хлопці і дівчата. В них ще відчужаються вчорашні чи позавчорашні сту-

На початку лютого «Молодий комунар», опублікувавши бесіду викладачів, учнів і випускників Кіровоградського технікуму механізації сільського господарства за «круглим столом» редакції, звернувся до читачів з пропозицією продовжити актуальну розмову про закріплення молодих спеціалістів на селі. І поки на редакційний стіл лягають перші відгуки на матеріал «За призначенням і за покликанням» («МК» за 4 лютого цього року), недавня зустріч молодих спеціалістів, випускників сільськогосподарських вузів 1981—83 років, дала нам змогу продовжити цю розмову минулої суботи у Кіровоградському палаці культури імені Компанійця.

тільки переймати досвід, а й самому творити: молодий спеціаліст — «посада» тимчасова...

Олександр Головка: — Чи приживеться молодий спеціаліст у селі, у конкретному господарстві — залежить у першу чергу від ставлення керівників до нього. Скажу про себе. Зустріли мене у радгоспі гостинно. Одразу запропонували мені і дружину роботу за спеціальністю, через півроку ми одержали гарний будинок — з побутом влаштувались добре. На перших порах мені в роботі допомагав досвідчений насаїник Семен Ілліч Костіл. І вже навіть коли передав свої повноваження півністю

«посада» тимчасова

На знімку: молодий агроном з колгоспу імені Щорса Долинського району Галина ВАЛОВА. Фото В. ГРИБА.

мались особним гуртом.

Випускників різних вузів (Білоцерківського, Одеського, Дніпропетровського і Кіровоградського) доля звела в одне господарство. Олександр Головка — агроном по насадництву, Петро Белей — ветеринарний лікар, Микола Поплавський — механік, Володимир Ковальчук — інженер по матеріально-технічному постачанню. Прошу відповісти кожного на одне запитання:

мені, я не соромлюсь підійти до нього, коли треба порадитись досвід — велике діло.

Володимир Ковальчук: — Колектив у нас в радгоспі молодіжний. Молодим до речі зветься відповідальні посади. А для молодих спеціалістів цей фактор важить немало. Ні, я не за те, щоб нас одразу, як кажуть, із козаків та в агамани, бо ж і різні випускники бувають. Кожного треба перевірити. Але й треба дати змогу проявити себе. У нашому радгоспі дирекція, партком не обходять молодих увагою. Взагалі, у нас панує атмосфера працьовитості, колективізму. Це сприяє і росту молодих спеціалістів, а, отже, і закріпленню молоді на селі.

— Що для вас значить слова «закріплення молодих спеціалістів на селі»?

Микола Поплавський: — Значну увагу приділяють цьому питанню. Передбачається чимало пільг саме для молодих спеціалістів на селі. Ми в свою чергу повинні на таку турботу відповісти своїми міцними знаннями, сумлінністю. І не

Петро Белей: — Господарство повинне готувати собі кадри. Тоді про закріплення не йтиме мова. Якоюсь волю трохи аж образливо звучить — закріплення. Наче силоміць хтось повинен тебе змушувати жити і працювати в селі. А для того, щоб не сльозували, треба пропагувати почесну роботу [Закінчення на 2-й стор.]

ВИБОРИ
до Верховної Ради СРСР

ЗУСТРІЧ З МОЛОДИМИ ВИБОРЦЯМИ

У Кіровоградському інституті сільськогосподарського машинобудування відбулася зустріч кандидата в депутати Верховної Ради СРСР Івана Григоровича Машнягуца з молодими виборцями. Зустріч відкрив перший секретар Кіровоградського міського комсомолу В. Кулик. У президії — представники навчальних закладів, трудових колективів міста, сам кандидат. У залі — ті, хто 4 березня цього року вперше братиме участь у виборах, — студенти, учні технікумів, молоді робітники. Вони голосуватимуть за свого земляка, кандидата у депутати до Верховної Ради СРСР Івана Григоровича Машнягуца.

Оратори згадували про успіхи, з якими вони йдуть на зустріч виборам, від імені своїх товаришів висловлювали надію, що молодий депутат виправдає довіру виборців і колективу заводу «Гідросила».

Серед виступаючих студент першого курсу інституту сільськогосподарського машинобудування Олександр Евсеєв, учениця музичного училища Олена Еркалова, секретар комітету комсомолу Кіровоградського чавуноліварного заводу Сергій Гетьман, слюсар-складальник цеху № 3 заводу редіовиробів Людмила Петраш, учениця міського професійно-технічного училища № 8 Галина Чудик.

— Я, як і мої ровесники, голосуватиму вперше, — сказала О. Еркалова, — голосуватиму за подальше зміцнення могутності нашої країни, миру і братерства на землі.

Вона передала думки і сподівання всіх тих, хто сидів у залі.

На зустрічі виступив І. Г. Машнягуца. Мабуть, все ж трохи дивно для цих юнаків і дівчат, що оте поважне «Григорович» так тісно поєдналося з іменем цього молодого чоловіка, що ось зараз стоїть перед ними, такого ж комсомольця, як і вони самі.

За виявлене йому високе довіря дякував Іван Григорович Машнягуца виборцям. Те, що йому вже еда-лося досягти в житті, він відносить на рахунок держави, яка дала можливість йому вчитися, працювати, на рахунок колективу свого заводу, цеху, де виріс і змужнів як робітник, де став майстром своєї справи.

— Для мене, простого робітника, — сказав він, — немає справи більшої, ніж служити рідному народові. Після закінчення виступу ще якусь мить стояла тиша, і тому дружні оплески, що заповняли весь зал, здавалися ще гучнішими.

дентські безтурботність, задержуватись. Але це чисто зовнішнє. Спробуй тут звернутись до когось, і відчуєш: люди вони серйозні, розважливі, певні тих обов'язків, які поклали на них разом з врученням дипломів про вищу освіту вузів, певні тих

завдань, виконання яких потребує Вітчизна.

Я познайомився з чотирма хлопцями із радгоспу «Петрівський» Петрівського району за півгодини до засідання. Вони ще не знайшли своїх однокласників, вони ще, як і більшість, три-

Краща серед молодіжних

Ми побували в одному з цехів заводу металоконструкцій швидкого монтажу об'єднання «Дніпроенергобудпром». Правда, цех той не викладає в рамках звичних уявлень. Це великий експериментально-технологічний майстерня. Залізничні колії перетинають його з кінця в кінець поруч із коліями мостових кранів. Саме тут і працює комсомольсько-молодіжна бригада, яку очолює Дмитро Пахомов. Її члени одними з перших не тільки на заводі, а й в об'єднанні почали працювати на єдиний вивід, а кінцевий результат праці кожного стали визначати за допомогою коефіцієнта трудової участі.

розміститься куточок активного відпочинку, майданчик для виступу самодіяльних артистів, все це прикрасить студию научної агітації. Планується провести декоративне озелення цієї території, а також реставрувати систему фонтанів, які поплив тут діяли.

Нині хлопці працюють над виконанням соціалістичних зобов'язань четвертого року одинадцяті п'ятиріччя. Як ударне завдання сприйняла молодь об'єднання заклик ЦК партії забезпечити в 1984 році надпланове підвищення продуктивності праці і додаткове зниження собівартості продукції. Серед перших, хто ділом відповів на цей заклик, була й комсомольсько-молодіжна бригада Дмитра Пахомова. В соціалістичному змаганні за 1983 рік вона посіла одне з перших місць серед комсомольсько-молодіжних бригад об'єднання «Дніпроенергобудпром».

На знімку: члени бригади Д. Пахомова Анатолій БУРЯК та Василь ДРАБИНОГ біля форми майбутньої будделі. Текст і фото М. САВЕНКА.

Молодий спеціаліст — «посада» ТИМЧАСОВА

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

хлібороба із школи. Радгосп послав мене на навчання в Олександрійський радгосптехнікум, за направленням як радгоспний студент здобував знання і в Одеському сільськогосподарському інституті. Дирекція за мене була певна — я приїду додому. Це, мабуть, теж закріплення? Ні, село — моя доля.

Розмова в залі засідань

відбулася цікава, змістовна. А вже говорити було про що. — Сучасне сільське господарство, — сказав у своїй доповіді начальник обласного управління сільського господарства В. Я. Маслоученко, — це складний комплекс з високим рівнем індустріальної технології, спеціалізації і концентрації. Він вимагає приходу грамотних, ініціативних, сумлінних кадрів.

Кілька років тому після закінчення агрономічного

факультету Уманського сільськогосподарського інституту на заклик травневого (1982 р.) Пленуму ЦК КПРС перейшов працювати з апарату управління головним агрономом колгоспу «Більшовик» Гайворонського району Олександр Паршук. І з перших днів завіш про себе. Сьогодні про це можна судити за результатами. Так, торік господарство одержало по 28,2 центнера з гектара зернових. Створена з його ініціативи ланка без затрат ручної праці на 100-гектарній площі виростила 320-центнерний урожай, — на 80 центнерів вищий від середньорайонного.

Торік закінчив Мелітопольський інститут механізації сільського господарства Микола Чупровський. Сьогодні він упевнено очолює інженерну службу колгоспу «Україна» Комсомольського району, комсомольці села вибрали його своїм ватажком.

Із виступу М. Чупровського: — Уже з перших днів роботи відчув — працювати є над чим. Взяти бодай використати паливно-мас-

тильних матеріалів. Зовсім недавно ми запровадили нову систему відпуску бензину. Якщо раніше водій заливав у бак щоразу до краю незалежно від об'єму своєї роботи, то зараз встановлено суворний контроль: кількість палива, необхідного для виконання наряду, виписується економістом разом із дорожнім листом. Це дало вже перші успіхи — за січень ми зекономили 450 кілограмів бензину. Половина його — на рахунок комсомольців колгоспу.

Про зв'язи, пошукову працю молодих спеціалістів багато говорили і начальник обласного управління, і ветерани сільськогосподарського виробництва, керівники господарств, відчувалося це і в самих виступах молодих спеціалістів. Але більше говорилося про те, як працювати, аби позбутися недоліків, аби розв'язати наявні проблеми.

Із виступу молодого спеціаліста, головного економіста колгоспу імені Куйбишева Новомиргородського

району Валентина Побережця: — Настала пора повести мову на заняттях з економічного навчання про прогресивні форми організації оплати праці. Вперше ми заговорили про колективний під'їзд. Скільки у хлопців із тракторної бригади (до речі, найгіршої за економічними показниками), які погодилися працювати за колективним під'їздом, виявилось опонентів! Працівники обласного управління сільського господарства дозволили мені для розрахунків акордних розцінок за основу взяти рішень урожайності за минулу п'ятирічку, а не як рекомендувалось раніше, планові показники. Це принципово змінило суть справи. В під'їзді повірив я, повірили інші люди. Рік роботи по-новому показав — це єдина форма організації і оплати праці, яка однаково вигідна механізаторам, тваринникам, господарству в цілому. Торік у нашій тракторній продуктивність праці зросла на 12 відсотків, знизилась собівартість більшості культур...

Розмова після засідання

Це перед початком зустрічі в залі я помітив двох хлопців, які вели задушену розмову. І по тому, як це було щиро, безпосередньо, невимушено, зрозумів — зустрілися однокурсники.

І не помилюся. Володимир Хміль і Віктор Орел торік закінчили Українську сільськогосподарську академію. Навчалися в одній групі. Тому було про що поговорити однокурсникам. Хлопці свідомі свого покликання. І не шукають теплого місця. Володимир одразу по закінченні вузу запропонував посаду в одному з районних управлінь сільського господарства. Відмовився. «Що ж це за керівник такий буде, коли біля землі не працює?» Практика і ще раз практика. Маєш міцні знання, набудь практики, — так думав годі випускник. Сьогодні В. Хміль — головний агроном колгоспу «Родина» Ульяновського району.

— Які враження після зустрічі? — запитую друзів.

— Уже те, що пам'яті Віктором майже через рік після академії випало тут зустрітись, — велика радість, — говорить В. Хміль. — А взагалі хочеться, щоб такі зустрічі проводились і в районі. Годі краще знати меш своїх колег, їхні потреби. І що важливо: треба, аби вони проводились у спокійній, в тиші, щоб був час, як мовитись, поговорити по душах, досвід сусіда взяти з перших рук...

— Мої враження — найкращі, — додає В. Орел. — Багато чого корисного почерпнув для себе. І, розумієте, здебільшого здавалося, що виступаючі про наші колгоспи розказують. Про наші успіхи, навіть про проблеми. Значить схожі у нас проблеми? І їх треба розв'язувати. Спільно.

В. БОНДАР, спеціор «Молодого комунара».

БЕРЕМО УЧАСТЬ У РЕСПУБЛІКАНСЬКОМУ РЕЙДІ «КП» ПО ПЕРЕВІРЦІ ЯКОСТІ ВИРОБНИЦТВА ТОВАРІВ НАРОДНОГО СПОЖИВАННЯ

ЩО ЛИХОМАНИТЬ ЦЕХ

Ще раз можна переконалися, що бути на робочому місці — це далеко не значить працювати як належить...

Цех товарів народного споживання виробничого об'єднання по сівалках «Червона зірка» план по реалізації продукції за перший місяць поточного року виконав на... 59 процентів.

— У чому справа? — поцікавились ми.

— Відсутні комплектувальні вироби з багатьох видів продукції, що нами випускається, — говорить начальник цеху І. І. Саджєвський. — Як, наприклад, дерев'яні держакі для сапок. Це призвело до значного нагромадження металевих частин цих сапок у приміщенні і без того тісного цеху.

— І скільки ж вони тут будуть лежати?

У відповідь І. І. Саджєвський тільки знизав плечима.

У заступника начальника відділу востаняння виробничого об'єднання В. Н. Красново дізнаємося: держакі виготовляються тут, на «Червоній зірці». Тут же й плавиться їх випуск. Ось тільки поставки

необхідних сортів деревини не плануються вищими інстанціями. І це тоді, коли обсяг виробництва товарів народного споживання шістнадцятого року у порівнянні з минулим треба значно збільшити!

Який же вихід із ситуації, що склалася? Треба освоювати випуск нової продукції, що не потребує дерев'яних виробів. Таким, наприклад, є розроблений ще у 1982 році, предмет культурно-побутового призначення — комплект «Відпочинок». Та й досі розробка цього комплексу залишилася лише на папері. А гора напівфабрикатів у цеху продовжує невпинно зростати.

Та чи тільки з вини інших лихоманить цех? Усього три дні працює в ньому молодий робітник Павло Мірзаєвський. Під час нашої перевірки він замислено сидів біля свого верстату.

— Немає валиків, — пояснює свою бездіяльність. — Другий день без діла.

Дізнаємося про таке. Цех отримав півтори тисячі штук валиків. Половина — використана. А де інші 750 таких необхідних для роботи деталей? Ниточка пошуків привела нас

на дільницю свердлування. Але ні змішаний майстер цеху О. М. Полянська, ні І. І. Саджєвський точною відповіддю на це запитання дати не змогли. Втім, висловили припущення, що валики можуть знаходитися під... залізною горою сапок (!). Але це припущення. А ми, ніде правди діти, переконалися: відсутня в цеху належна трудова і технологічна дисципліна, не поставлено ще надійний заслін проявам безгосподарності.

Цілий ряд недоліків виявлено нами і на заводі «Червоний Жовтень». Про порушення трудової дисципліни робітниками підприємства газета «Молодий комунар» розповіла 23 лютого ц. р. Крім цього, неритмічно працює дільниця розкладних ліжок: в першій декаді січня через недовідання сировини — алюмінієвих труб — план не виконано. Ливарна дільниця отримує низькосортний чавун, брак при цьому сягає 50 процентів (при допустимих

кількостях кількості транспорту. А тим часом продукція псується. Може, її не псують, але лежать мертвим вантажем 11,5 тисячі м'ясорубок на заводі «Більшовик». Лежать, бо тарний цех Бобринського філіалу Кіровоградського заводу імені Кірова ніяк не спроможеться надіслати необхідну кількість упаковок для готової продукції.

Взуттєва фабрика імені 60-річчя Радянської України, контрольно-пропускний пункт, початок зміни. На 3 хвилини зазірнулися сім чоловік, які пройшли через прохідну, не показавши перепусток. На п'ять хвилин — комсомольці Тетяна Малєцька, Олег Данилов, Наталя Комісарчук, Світлана Міщенко, на десять — Марина Гудзь. Відсутність належної контрольно-пропускної системи (перепустки не перевіряються, записання не фіксуються) дорого обходиться підприємству. Посудіть самі: втрата тільки однієї робо-

Сімнадцять років працює Людмила Олександрівна ЛУКАШ медсестрою у Кіровоградській районній лікарні. У колітиві її знають не тільки як досвідчену і сумлінну працівницю, а й як активну учасницю громадського життя. Уже протягом восьми років обирають товариші Л. О. Лукаш членом групи народного контролю. З цим відповідальним завданням Людмила Олександрівна справляється з честю.

Фото В. РЕШЕТНИКОВА.

РАЙОННИЙ ШТАБ «КП» ПОВІДОМЛЯЄ:

ДОЛІНСЬКИЙ РАЙОН. Рейдова бригада у складі інспектора районного народного контролю А. О. Федунія, завідуючого відділом комсомольських організацій райкому комсомолу Сергія Івашенка та працівника районної газети «Шляхом Ілліча» В. Г. Журби провела рейд-перевірку ходу змінал худоби в колгоспі імені Горького та в радгоспі «Реконструктор». З'ясувалося, що середньодобовий надій на корову в колгоспі імені Горького складає лише 4,5 кілограма молока. На продуктивність тварин впливає вкрай незадовільний стан приміщень ферм: вони не утеплені, скрізь снують протяги. За таких умов і віддача корів низька, і доярки працюють абияк. Це ще не все. Здивувало, що при недостатній забезпеченості кормами фураж використовується нерационально,

до згодовування не годують, не дотримуються процентні добавки мінеральних речовин, не працюють кормокухні. Крім цього на молочно-товарній фермі № 1 поламали годівницю, із-за чого значна частина кормів опиняється під ногами тварин.

Подібний стан приміщень, подібне використання фуражу — і в радгоспі «Реконструктор». А середньодобовий надій на кожну корову тут ще менший — 4,2 кілограма.

Про наслідки перевірки повідомлено голові колгоспу імені Горького В. П. Дерев'янку та директору радгоспу «Реконструктор» М. Д. Федіна. Керівникам господарств визначено конкретні строки для усунення недоліків.

Підсумки рейду висвітлені у вітні районного штабу «Комсомольського прожектора».

«Шановна редакціє! Прочитав у вашій газеті інтерв'ю з директором ресторану «Київ» «Авторитет підприємства». Добре, що «Молодий комунар» порушив цю тему. І те, про що йдеться в інтерв'ю, цікаве. Але мені здається, що писати треба не тільки про те, як готуються салати та ремонтується фойє ресторану, але і як виховує ресторан. Посидьте увечері у «Відпочинку» чи «Україні», послушайте тих горе-музикантів... Що вони грають і як вони грають?»

м. Кіровоград.

З повагою О. КОНОНЕНКО.

ДЛЯ ЧОГО люди ходять до ресторану? Наївне питання, скажете ви, — до ресторану приходять культурно відпочити, відзначити яку-небудь подію в особистому чи сімейному житті... Один з добре знайомих кіровоградцям ресторанів так і називається — «Відпочинок».

І ось ми сидимо в недільний день за столиком на другому поверсі «Відпочинку». Зал поволі заповнюється гостями. А гості поволі заповнюють його сигаретним димом. Врешті з'являються музиканти й займають свої місця в кутку зали. Мить — і гримнула музика, яка аж сколихнула «димову завісу», влаштовану відвідувачами. Вечір почався...

Так починаються вони не лише у «Відпочинку», а й в інших ресторанах міста. Скажімо, у «Весні» існує лише та відмінність, що відвідувачів більше і диму більше, та ще серед залу можна розгледіти у тому диму чималеньку табличку: «У нас не палять». Однак мова тут не про ефективність відпочинку відвідувачів у наскрізь прокуреному й задимленому залі. Мова про людей, які щодня присутні тут — про ресторанных музик. Протягом дня їм належить за фехом крізь дим сигарет донести до гостей ресторану пісню. Про тих, кому в процесі служіння музам доводиться постійно боротися із спокусою диявола: ми були свідками того, як, наприклад, 19 лютого, не зовсім тверезі відвідувачі напередбачили пропонували гроші учасникам ВІА ресторану «Весна», аби лиш ті зіграли ту чи іншу пісню. Мова — про проблеми роботи ресторанных ансамблів і шляхи їх вирішення.

1. Як музика звучить

У ГРУДНІ минулого року відбувся конкурс ВІА ресторанів області. Звернімося до звіту про нього, складеного членом журі викладачем музичного училища В. І. Бомберовим. «Програма творів, що виконувалися», — говориться в ній, — актуальна, — ідейно спрямована, високохудожня». Сумніватися у цих словах члена компетентного журі не доводиться, так само, як і в його критичних зауваженнях з приводу зовнішнього вигляду музикантів та якості виконання пісень. Але коли через кілька місяців після конкурсу ми побували у «Відпочинку», то, скажемо прямо, не піддали під чари музики ВІА — звучання її скоріше оглушає, ніж захоплює; зовнішній вигляд музикантів можна охарактеризувати такими словами: всяк на свій смак.

То що ж виходить: під час конкурсу група відрізняється «злагодженистю, хорошою культурою виконання», про які пише В. І. Бомберов, а в звичайні дні — ні тим, ні іншим? Бо як можна назвати культурним надто голосне, нав'язливе звучання ансамблю, яке супроводжується сильним фоном? Слів при цьому часто зовсім не розібрати. А тематика? Превалюють пісні про нещасливе кохання, хоча в

репертуарі ансамблю, затвердженому міським відділом культури, є твори різні смаки. До речі, про смак: відвідувачі ресторану «Відпочинок» — люди здебільшого молоді, в интаніях музики недовідчені, чи не сформується у них думка, що музика в ресторані такою й має бути?

Так, чимало запитань виникає, коли побувавши в ресторані. І одне з них таке: «А що ж міський відділ культури?» За словами його завідувача В. І. Чаїдзе, торік в області було проведено чотири рейди — по одному щокварталу. Цього року — жодного, якщо не рахувати одного, який Володимир Іванович провів особисто. Однак про ефективність останньої перевірки нічого й говорити, адже всі музиканти прекрасно знають завідувачого міськвідділом культури в обличчя. Якщо ж підсумувати все вищесказане, то вимальовується ось яка картина: робота ресторанных ансамблів не контролюється систематично ані з боку відділу культури, ані з боку комсомольських організацій.

Такий факт: всі п'ятеро музикантів ресторану «Відпочинок» — люди молоді, троє з них — Анатолій Родіонов, Сергій Тарасов та Віталій Коротких — комсомольського віку. Однак Родіонов, який працює у «Відпочинку» з 1982 року, на комсомольському обліку в комітеті комсомолу міського об'єднання громадського харчування не стоїть. А Тарасов та Коротких взагалі не члени ВЛКСМ. Один з них прийшов до «Відпочинку» три роки тому, другий — близько року. Однак секретар комсомольської організації об'єднання Михайло Мойсеєв до цього часу жодного разу не поцікавився, чим хлопці захоплюються, чим вони живуть. Михайло пояснює це тим, що в комсомольській організації управління 450 спілчан, а він — єдиний звільнений комсомольський працівник, не астигає крізь. Однак у «Відпочинку» є свій комсорт — Сергій Баркар, кандидат у члени КПРС. Він міг би зайнятися цією справою. Міг би, та не зайнявся.

Аналогічна ситуація і в ресторані «Весна» (комсорт Володимир Кімаєв). Тут двадцятип'ятирічний Микола Коцюмба (у «Весні» з 1981 року) лишився поза увагою комсомольської організації, тому що не є членом ВЛКСМ; а комсомолец Сергій Сотников (працював у ресторані «Київ», з 1983 року — у «Весні») на обліку не стоїть.

2. Того- нема, цього- не треба?!

РОЗПРОЩАЄМОСЯ на певний час з Кіровоградом і перенесімося до міста Олександрії. Адже тут теж є ресторани, а в них — свої музиканти. До того ж ансамблі ці не взяли участі у згаданому конкурсі через свою невідповідність (про це йдеться в постанові № 1/1 колегії управління культури та громадського харчування облвиконкому). Зокрема, там же вказується, що «ВІА ресторану «Лужок»

Олександрійського комбінату громадського харчування був «частково розформований через побори з відвідувачів і невиконання основних вимог трудового законодавства». А як же інші ансамблі?

Повно настав час поговорити про деякі їхні потреби. Отже, знайомтесь: ВІА ресторану «Інгулець». В його складі — четверо музикантів. А ось список апаратури, яка є власністю кожного з них і яку вони використовують під час роботи в ресторані, одержуючи передбачену законом компенсацію (до речі, незначну):

— ударна установка й підсилювачі вартістю 1400 крб. (належать К. Довгальову);

— електригітара, підсилювач, колонки загальною вартістю 800 крб. (власність О. Александрова);

— підсилювач, дві колонки вартістю 1000 карбованців (власність П. Терещенка);

— бас-гітара, підсилювач, колонка, баян загальною вартістю 900 карбованців (належать В. Засядьку).

Тож музиканти прагнуть заробити на власній апаратурі нобільше, використовуючи її якнайменше.

А тепер перелічимо музичну апаратуру, яка є власністю ресторану:

- орган вартістю 950 крб.;
- барабан вартістю 190 крб.;
- підсилювачі вартістю 220 крб.;
- колонка вартістю 110 крб.

Більшість цієї апаратури мала б бути списаною через малопридатність, але... бухгалтерія не дозволяє. Чому? Спробуємо пояснити. Візьмімо для прикладу орган. Він використовується вже 10 років. Щороку амортизаційні фондові нарахування складають по ньому 25 карбованців. Для того, щоб вони дорівнювали вартості інструмента, треба 38 років. Отже, списати орган ресторан зможе аж через 28 років. І тільки тоді купити новий. Якщо врахувати при цьому плінність кадрів в олександрійських ресторанных ансамблях, то за цей час орган пройде не один десяток рук. А тим часом він уже зараз, як кажуть, «ледве дихає».

ТЕПЕР поговоримо про костюми ансамблів. На конкурсі, про який була мова на початку нашої розповіді, вказувалося, що у більшості ансамблів відсутній єдиний одяг, а тому зовнішній вигляд музикантів бажає бути кращим.

— Ми не зобов'язані, — сказав у відповідь на наш запит директор кіровоградського ресторану «Весна» М. О. Смілянський, — купувати костюми для музикантів. Більше того, Міністерство торгівлі, якому ми підлягаємо, спеціальним наказом заборонило нам це робити.

А ось що розповіла колишня екопоміст олександрійського ресторану «Світланка» (він належить до системи Центросілки) Т. П. Швидка:

— Ми маємо право оплатити своїм музикантам половину вартості костюмів за чеками. Свого часу скористалися цим. І що ж? Музиканти, не зацікавлені у тому, щоб платити свої гроші, постаралася придбати костюми якомога дешеві. Ясно, що костюми ті не відзначалися гарним зовнішнім виглядом і самі музиканти згодом одягали їх дуже неохоче...

Отже, резюмуємо: костюми повинні бути виготовлені з урахуванням того, для чого вони призначаються. Вони, безперечно, мають носити певні фірменні ознаки, бути яскравими, нарядними. В них повинен бути присутній національний елемент: «скажімо, в ресторані «Україна» — українського одягу, «Добруджа» — болгарського, тощо. Таку ж думку з цього приводу мають і завідувачі міськими відділами культури — в Кіровограді В. І. Чаїдзе, в Олександрії — В. М. Банник. Але хто ж все таки виділить гроші для придбання хороших костюмів?

3. „Били, а не вчили“

Ці шевченківські рядки приходять на думку, коли знайомишся з матеріалами конкурсу ресторанных ВІА. Справді, від них вимагають виконавської культури, культури поведінки, гарного зовнішнього вигляду. де це все має взятися — саме собою приїде, чи як?

В розмові зі мною, завідувачий відділом культури Олександрійського міськвиконкому В. М. Банник рішуче заявив:

— Я категорично проти того, аби підвищувати категоричність наших музикантам. Для цього немає ніяких підстав...

Важко в чомусь заперечити Василю Михайловичу. Певно, він має законні претензії до своїх музик. Але, з іншого боку, — чи були у працівників культури спроби посприяти культурному зростанню музикантів? Адже якщо мають музиканти ресторану «Інгулець» в Олександрії другу категорію, яка цілком відповідає їхній майстерності, то це ж не значить, що вони приречені на неї довічно...

Хікто ниніщо не дає як слід і про те, аби музиканти здобували спеціальну освіту. Треба сказати, що й вони самі до цього не надто прагнуть. А тому й маємо на сьогодні в олександрійському «Інгульці», скажімо, спеціальну середню освіту з чотирьох чоловік має лише один музикант, та ще один незакінчену спеціальну. Не має спеціальної освіти й більшість музикантів кіровоградських ресторанів «Відпочинок» та «Весна». У «Весні» (до речі, цей ВІА зайняв перше місце на згаданому конкурсі) з п'яти музикантів троє мають третю категорію, у «Відпочинку» — так само.

На жаль, управління культури в роботі з колективами ресторанных ВІА обмежуються перевіряючи та конкурсами (і ті й другі бувають, як ми вже знаємо, не дуже часто). Що ж стоїть на шляху чи професійного навчання музикантів, то поки що до їх проведення справа не дійшла. Якщо ж говорити про чисто професійне зростання музикантів, то воно, певно, залежить і від того, як часто і з яким старанням вони проводять репетиції. А вони не зацікавлені в тому, щоб перевантажувати апаратуру, яка в більшості випадків є їхньою власністю, — вище ми пояснювали, чому саме.

п. СЕЛЕЦЬКИЙ,
спецкор «Молодого комунара».

ЩОВЕЧОРА, хочемо ми чи ні, а ресторанны ансамблі вносять свій вклад у виховання й формування смаків певної частини молоді. Саме з огляду на це в першу чергу, а також у зв'язку з необхідністю дальшого підвищення культури обслуговування людей на підприємствах громадського харчування і слід, на нашу думку, якомога швидше взятися за вирішення порушених тут проблем. Хто буде цим займатися? Певно, що відділи культури, адміністрація підприємств громадського харчування, профспілкові та комсомольські працівники. Але як скоординувати їхні зусилля? Як вирішити питання, що не вхолить в їхню компетенцію? Вихід є: створення обласного об'єднання або міських об'єднань музичних ансамблів. Такі об'єднання добре зарекомендували себе в Києві, Львові та інших містах республіки. Чому б не використати їхній досвід (з урахуванням місцевих умов, звісно) на Кіровоградщині?

